

Het kunstenaarsgeheim van Bingelrade

Bingelrade telt nog geen duizend inwoners, maar het heeft wel een behoorlijk aantal kunstenaars. Vruchtbare bodem of gewoon toeval?

Door Michel Reinders

BINGELRADE • Wie door Bingelrade rijdt, zal behalve de Dorpsstraat en het natuurschoon weinig tegenkomen. Er is een kerk, een frituur en de gebruikelijke cafés. Verder is er een galerie. Een galerie? Kunst in Bingelrade? Een levensbehoefte of een toevallige samenloop van omstandigheden?

„Wie?“, is de eerste reactie als het lijstje kunstenaarsnamen voorbijkomt. Aan het woord is kroegbaas Jo Eggen, 43 jaar oud. Hij heeft nog nooit gehoord van Joyce Oyen, Guido Ancion, Ed Delcourt, Tine van de Weyer en Henk van der Sluijs. Wat hij wel kent is het steigerkunstwerk De Vogelschrik. Bij dit werk van Huub de Bode viert het dorp al jaren de seizoenswisselingen. Volgens kastelein Jo is Bingelrade geen kunstddorp. Zo heeft hij er althans nooit over gedacht. Wel hoorde hij van 'één of andere opening van een tentoonstelling'. Daarover hadden de Bingelradenaren een brief in de bus gekregen.

De opening was van Galeride-laar (naar het franse galerie de l'art), een tentoonstelling van vijf beeldende kunstenaars in Bingelrade. Initiatiefnemer is schilder Henk van der Sluijs, die naar Bingelrade kwam om nooit meer weg te gaan. Van der Sluijs woonde in Den Bosch, Utrecht en in een dozijn Limburgse gemeenten, voordat hij in Bingelrade zijn droomhuis vond. Aan het huis zat een oude timmerwerkplaats, waar hij een galerie van liet maken. Nadat hij besloot een aantal regionale kunstenaars te vragen voor zijn galerie, kwam hij via via erachter dat in zijn 'eigen' Bingelrade een dikke handvol collega's wonen.

Bingelrade herbergt opvallend veel kunstenaars, waaronder Guido Ancion en Joyce Oyen. foto Arnaud Nilwik

Dat er veel kunstenaars in Bingelrade wonen beaamt Guido Ancion, die samen met zijn eveneens artistiek actieve vrouw Joyce Oyen in een boerderijtje woont. De 48-jarige schilder denkt wel te weten waarom er zo veel vakbroeders naar Bingelrade komen. „Het is hier rustig en je hebt de ruimte. Ik was voordat ik hier tien jaar geleden kwam wonen nog nooit in Bingelrade geweest. Mijn vrouw en ik zochten een boerderij en deze kwamen we tegen. Binnen een half uur hadden we het gekocht en daar hebben we nooit spijt van gehad.“ De boerderij is een verza-

meling van kamertjes, sommige groot, sommige klein, maar elke ruimte heeft wel iets met zijn vak te maken. Zo is er het atelier, waar de bezoekers naar de kunstvoorwerpen kunnen kijken en eventueel kopen. Er zijn werkkamers voor hem en voor haar. Het huis heeft een leslokaal, waar Guido en Joyce hun cursussen en workshops geven, en een kamer met een enorme oven waarin Joyce haar keramiek bakt en er is natuurlijk een privégedeelte. Achter het huis ligt een duizend vierkante meter grote tuin. Daarin strekt de gezellige chaos van het huis zich uit. Een

grote ren met slachtkippen laat volgens Guido zien dat ook in hem een beetje een boer zit. „Zo heb ik ooit een kunstwerk gemaakt met varkensbloed en koeienstront. Dat zou ik niet hebben bedacht als ik in de stad had gewoond“. Het tegendeel van de chaos op de boerderij, is het huis van Edouard Delcourt. Alles is geordend, strak en netjes, net als zijn kunstwerken. Bronzen abstracte beelden. Gladgepolijst en glimmend. Alles in dit huis straalt rust uit. Eigen en anderen kunst aan de muur, piano in de hoek. „Ik kan niet in chaos werken“, zegt Delcourt.

Dat Delcourt in Bingelrade ging wonen berust op toeval. Hij zocht een huis waar hij een atelier in kwijt kon en dit huis bleek perfect. „Het is een gods-geschenk. Ik denk niet dat ik hier ooit nog weg wil. Kennissen en familie zeggen wel eens dat ze hier dood zouden gaan van eenzaamheid. Zelf heb ik vijf jaar in Kerkrade gewoond. Daar zie je pas eenzaamheid. Hier zeggen mensen elkaar iets op straat. Daar zegt niemand iets.“ Dat niet iedereen in Bingelrade de kunstenaars en kunst kent is volgens Delcourt niet erg. „Kunst is niet voor het volk.“ Hij lacht en zegt: „Het

blijft iets voor een elitair zootje en dat is ook niet vreemd. Niet iedereen wordt met kunst opgevoed. Ik heb hier wel mensen over de vloer gehad die één van mijn werken op een kunstgebit vonden lijken. Dan leg ik uit wat ik echt bedoel en meestal zijn de mensen dan nog enthousiaster.“ J. Bemelmans, die zelf voor zijn hobby schildert, denkt wel te weten waarom in Bingelrade zoveel mensen zich met kunst bezig houden. „Iedereen verveelt zich hier. Als je niets te doen hebt ga je hobby's zoeken en in Bingelrade schilderen nou eenmaal veel mensen“.